

'IK HAD DE DOOD IN DE OGEN GEKEKEN, GELD WAS NIET BELANGRIJK'

Toen Femke (41) acht jaar geleden de diagnose kreeg, gooide ze de remmen los en lette niet meer op geld. Ze is inmiddels uit de schuldhulpverlening, maar tobt nog steeds over geldproblemen.

interview: Ingrid Spelt

Eind 2011 werd Femke schoon verklaard, begin 2012 werden er uitzaaiingen ontdekt. Drie behandelingstrajecten volgden, maar ze kregen de kanker er niet goed onder. In september startte Femke met een andere kuur. Hiermee hoopt ze haar leven nog wat jaren te rekken.

'Ik leefde als God in Frankrijk. Wilde alles uit het leven halen, terwijl ik me dat helemaal niet kon veroorloven. Tijdens de chemokuren ging ik in mijn goeie weken te vaak uit eten, stappen of lekker een dagje naar het strand. Ik gaf op zo'n dag zo 100 euro uit. Na de chemokuren leerde ik mijn huidige man kennen. Ik nam een schuld mee, hij bleek er ergens ook nog een te hebben. Van elkaar wisten we dat een tijd niet omdat we ons schaamden. Samen

maakten we nieuwe schulden, de bruiloft moest bijvoorbeeld groots zijn. Ik had net de dood in de ogen gekeken en dacht niet aan morgen. Dom, want ik verdiende al minder omdat ik door mijn ziekte niet meer fulltime kon werken. Toen mijn elektra dreigde te worden afgesloten, heb ik hulp gevraagd. We zijn nu schuldenvrij.' Femke heeft een dochter Zoë (13) uit een eerdere relatie; een zontje Niek (6) met haar huidige man Hans. 'Hoe ga ik de toekomst van mijn kinderen en man regelen? Als ik wegval houdt mijn man niet genoeg over met twee kinderen, mijn nabestaandenpensioen is iets van 50 euro per maand. Ik heb een aanvullende verzekering kunnen afsluiten via een carenzjaar (Als een verzekerde overlijdt binnen een

bepaalde tijd na het afsluiten van een verzekering wordt er geen uitkering gedaan door de maatschappij. De nabestaanden krijgen de betaalde premie of de koopsom van de maatschappij dan terug, red.). Ik moet daar nog wel een jaar voor blijven leven en maandelijks betalen. Als ik overlijd, komt er een bedrag per maand vrij, overeenkomend met wat ik nu verdien. Een begrafenisverzekering heb ik opnieuw moeten afsluiten. Die verzekering was opgezegd, omdat ik tijdens het schuldhulpverleningstraject onnodige uitgaven moest schrappen. Probeer je maar eens opnieuw te verzekeren met borstkanker. Maar het is me gelukt. Twee jaar moet ik maandelijks een hogere premie betalen, dat zal ik toch wel halen? Ik ben blij dat het nu allemaal geregeld is, mijn kinderen en man moeten normaal kunnen doorleven. Als ik overlijd hebben ze al genoeg aan hun hoofd.'

IK GEEF HET LIEVER UIT AAN MIJN GEZIN

'Nog zoiets: vandaag hoorde ik dat het opgebouwde pensioen bij een ex-werkgever overgenomen wordt door mijn huidige pensioenfonds. Dat heeft nogal wat voeten in aarde gehad: dat geld, 9000 euro, zat niet in een nabestaandenpensioen. Toen heb ik daar nooit bij stilgestaan. Wel kreeg ik steeds keurig een overzicht dat ik na mijn 65ste zo'n 20 euro per maand uitgekeerd zou krijgen, maar die leeftijd ga ik nooit halen en mijn man en kinderen zouden er niets van zien. 'Dat is nu eenmaal wettelijk bepaald', is het antwoord als je met die mededeling aanklopt. Overname door mijn huidige pensioenfonds werd door hen geweigerd. Argument: de overnametermijn was verstreken en ze mogen het geld dan houden. Geef het dan aan Pink Ribbon of KWF, schreef ik in een boze brief. Uit coulance gaan ze toch akkoord met een waardeoverdracht en heeft mijn man straks iets extra's. Het is toch te gek dat mijn geld waar ik drie jaar voor betaald heb in hun zak verdwijnt, omdat ik de 65 niet haal! Misschien had ik een notaris moeten inhuren, maar dat kost een vermogen. Dat geld geef ik liever uit aan leuke dingen doen met mijn gezin.'

www.femkevanrossum.wordpress.com